

До

Уставен суд на Република Македонија
Скопје

ИНИЦИЈАТИВА

за оценување на уставноста и законитоста на Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 3/2016), Одлуката за изменување на Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 33/2016), сите Одлуки за помилување – без спроведување на постапка донесени од Претседателот на Република Македонија објавени во Службен весник на Република Македонија 72/2016 и уставноста на Законот за јавно обвинителство за гонење на кривични дела поврзани и кои произлегуваат од содржината на незаконското следење на комуникациите (Службен весник на Република Македонија бр.159/2015)

Собранието на Република Македонија на 23.02.2016 година донело Одлука за изменување и дополнување на Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија, заземајќи став дека оспорената одлука ќе произведе одложно дејство, односно наместо од 24.02.2016 година ќе се применува од 07.04.2016 година (член 1 од измената на одлуката и член 2 од основната одлука).

Со Одлуките за помилување-ослободување од гонење донесени од Претседателот на Република Македонија објавени во Службен весник на Република Македонија 72/2016 поименично определени лица се помилувани-ослободени од гонење без спроведување на постапка.

Законот за јавно обвинителство за гонење на кривични дела поврзани и кои произлегуваат од содржината на незаконското следење на комуникациите ги уредува надлежноста, основањето, укинувањето, организацијата и функционирањето на Јавното обвинителство за гонење на кривични дела поврзани и кои произлегуваат од содржината на неовластено следење на комуникациите, основите за именување и разрешување на јавниот обвинител за гонење на кривични дела поврзани и кои произлегуваат од содржината на неовластено следење на комуникациите и други прашања во врска со работата на обвинителството.

Од причина што Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 3/2016) и Одлуката за изменување на Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 33/2016) се во спротивност со член 8 став 1 алинеја 3, член 51, член 52 од Уставот на Република Македонија, сите Одлуки за помилување – без спроведување на постапка донесени од Претседателот на Република Македонија објавени во Службен весник на Република Македонија 72/2016 се во спротивност со член 8 став 1 алинеја 3, член 51 и член 52 од Уставот на Република Македонија, и Законот за јавно обвинителство за гонење на кривични дела поврзани и кои произлегуваат од содржината на незаконското следење на комуникациите во спротивност со член 8 став 1 алинеја 3, член 51 и член 106 од Уставот на Република Македонија ја поднесувам оваа иницијатива согласно член 12 од Деловникот за работа на Уставниот суд, со цел по спроведување на постапката Уставниот суд на

Република Македонија сите наведени одлуки и законот во целина да ги поништи, со цел да не дозволи воопшто да предизвикаат правно дејство.

ЗА НАДЛЕЖНОСТА НА УСТАВНИОТ СУД ВО ВРСКА СО ОДЛУКИ ДОНЕСЕНИ ОД СОБРАНИЕТО НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА И ПРЕТСЕДАТЕЛОТ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

Во текот на целокупната своја работа Уставниот суд на Република Македонија не успеал да изгради воопшто никаква уставно-судска доктрина со која всушност ќе го операционализира членот 108 од Уставот на Република Македонија, и ќе утврди општи принципи за кои се спорни правни прашања, односно според кои уставни одредби е надлежен да одлучува и да ја штити уставноста и законитоста на таквите спорни прашања.

Во отсуство на сериозна научно-правна студија, односно анализа на сите донесени одлуки од Уставниот суд на Република Македонија, за кои се уставно правни прашања е надлежен да одлучува, а заради потврда на тврдењето дека Уставниот суд на Република Македонија не изградил сопствена доктрина, доволно е се споредат правните принципи на Уставниот суд на Република Македонија изнесени во решение У.бр.250/2009 од 23.12.2009 година и Решение У.бр.104/2016 од 18.05.2016 година. Двете наведени решенија содржат дијаметрално спротивни становишта, или т.н правни преседани, се разбира за доброто на граѓаните и во двата случаи.

Во Решение У.бр.250/2009 Уставниот суд го изнел следниот правен став :” Судот, исто така, веќе има изразен став во уставно судската пракса, дека Уставниот суд не е надлежен да ја оценува уставноста на содржината на меѓународните договори и оцената за согласноста на меѓународните договори со Уставот ја врши Собранието на Република Македонија во постапката на ратификација на меѓународниот договор, кој по неговото ратификување станува дел од внатрешниот правен поредок, а со тоа и директно извршлив.”, така што Судот, исто така, веќе имал изразен став во уставно судската пракса, дека Уставниот суд не бил надлежен да ја оценува уставноста на содржината на меѓународните договори и оцената за согласноста на меѓународните договори со Уставот ја вршело Собранието на Република Македонија во постапката на ратификација на меѓународниот договор, кој по неговото ратификување станувало дел од внатрешниот правен поредок, а со тоа и директно извршлив.

Веднаш по ваквото тврдење нужно следи прашањето од која одредба од Уставот на Република Македонија Уставниот суд го извлекол ваквиот заклучок, што секако Уставниот суд еднаш ќе мора на граѓаните на Република Македонија да им одговори.

Дека ова е *ad hoc* и арбитражен начин на одлучување е очигледно од содржина на изнесеното, а бидејќи не е заснован на ниту една уставна одредба, истиот е во целост спротивен и на член 8 став 1 алинеја 3 од Уставот.

Ако, Владата на Република Македонија, или пак Претседателот на Република Македонија склучи меѓународен договор со кој, на пример, договори законодавна надлежност на некоја друга држава, или исклучива судска надлежност на друга држава, или пак договори надлежност за оценување уставност и законитост на уставен или редовен суд на друга држава, дали Уставниот суд ќе заклучи дека не е надлежен да ја оценува содржината на договорот, и исто така ќе заклучи дека оцената за согласноста на меѓународните договори со Уставот ја врши Собранието на Република Македонија во постапката на ратификација на меѓународниот договор, и што во случај ако Собранието без уставна основа или спротивно на уставот ратификува таков меѓународен договор. Човек не треба да биде правник, и доволно е да поседува здрав разум, па логично да заклучи дека ваквото тврдење и правен став на Уставниот суд на Република Македонија не само што не е

точен, туку покрај својата апсурност овозможува создавање на паралелни институции во државата, а со тоа наместо владеење на правото како темелна вредност, би овозможило редефинирање на постојниот политичко-правниот систем, но наначин спротивен на уставот.

Понатаму, доколку истиот принцип односно правен став би бил применет на други уставни одредби дали тоа значи дека Претседателот на Република Македонија при донесување на Одлука за доделување на мандатот за состав на влада ако, на пример, мандатот го додели на државјанин на друга држава, бидејќи во Уставот нели нема директна забрана за такво нешто, а согласно Уставот дозволено е се што изрично не е забрането, дали Уставниот суд и во тој случај би се прогласил за ненадлежен за оценување на уставноста и законитоста на таквата одлука. Или, пак доколку мандатарот за состав на влада предложи за министер трговско друштво како правно лице, или некоја меѓународна организација, дали исто така Уставниот суд би се прогласил за ненадлежен за одлучување за уставноста и законитоста на таа одлука.

На ваквите прашања бил и се уште е должен да одговори самиот Уставен суд.

Од друга страна во Решение У.бр.104/2016 од 18.05.2016 година Уставниот суд го изнел следниот правен став :” Тргувајќи од член 108 од Уставот на Република Македонија, каде е уредено дека Уставниот суд на Република Македонија е органот кој ја штити уставноста и законитоста, Судот оцени дека тој е единствениот орган во уставниот систем на Република Македонија кој има неприкосновена надлежност за оценување на овие принципи. Имајќи ја предвид и надлежноста на Уставниот суд на Република Македонија утврдена во членот 110 од Уставот, за ваквиот тип на одлуки (акти) како што е оспорената, Уставниот суд е тој кој одлучува кој акт ќе го третира како пропис, подобен за уставно-судска оценка.

Одлуката за распуштање на Собранието има карактер на пропис, бидејќи ваков вид на одлука има универзално дејство и посредно се однесува на сите граѓани кои на непосредни избори го даваат својот глас за одреден пратеник на Собранието, односно ним им го пренесуваат мандатот, но и суверенитетот за Собранието да решава, односно одлучува во нивно име, од каде произлегува дека оспорената одлука е подобна за уставно судска оценка.”

Ваквиот правен принцип е во целосна спротивност со претходно изнесените, и во целост спротивен на член 8 став 1 алинеја 3 од Уставот на Република Македонија, така што за било кој што ќе се обиде да направи најосновна анализа во кои случаи Уставниот суд има надлежност да одлучува ќе стане јасно дека Уставниот суд до сега одлучувал арбитерно и волунтаристички кога е надлежен да одлучува а кога не е.

Единствената правилна уставно-судска доктрина е дека Уставниот суд е надлежен за оценување на прописи во смисла на член 108 во врска со член 110 алинеја 2 од Уставот на Република Македонија доколку : прописот содржи општи норми на однесување, уредува односи на субјектите во правото на општ начин и утврдува права и обврски на неопределен круг на субјекти во правото, доколку таквиот пропис претставува правен акт кој што е заснован на било која уставна одредба, односно при неговото донесување неговата правна сила произлегува непосредно од Уставот, или доколку со посебни прописи е предвиден како општ акт, односно пропис, а таквата надлежност на Судот истовремено опфаќа оценка на уставноста и законитоста на начинот на кои се донесени таквите прописи, односно акти и оценка на уставноста и законитоста и на формата и на содржината на таквите прописи.

Дури и без да одлучува за судирот на надлежностите меѓу носителите на законодавната, извршната и судската власт, или судирот на надлежностите меѓу органите на Републиката и единиците на локалната самоуправа, Судот *ex officio* е должен да им укаже на соодветните органи до каде можат да ја пропишат, односно определат својата

надлежност при донесувањето на правни акти за кои се надлежни, укажувајќи на соодветните уставни одредби за определеното ограничување, доколку такво е предвидено со Уставот, водејќи притоа сметка Судот да не изнесува сопствено гледиште за тоа каква содржина таквиот правен акт треба има - de lege ferenda.

Според тоа, доколку се има предвид уводот на оспорените одлуки, од каде јасно и недвосмислено може да се утврди дека својата правна сила ја засноваат на непосредни одреди од Уставот на Република Македонија и тоа членовите 68 став 2 и 63 став 3 и 6, Уставниот суд на Република Македонија е надлежен да одлучува за Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 3/2016) и Одлуката за изменување на Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 33/2016), и тоа и за уставноста и законитоста на начинот на кои се донесени, и за уставноста и законитоста на нивна форма и содржина.

Исто така, видно од уводот на сите одлуки донесени од Претседателот на Република Македонија, кои се засноваат на член 84 став 1 алинеја 9 од Уставот на Република Македонија, член 1 и 11 од Законот за помилување, а во врска со член 114 став 1 од Кривичниот законик, нивната правна сила е заснована на непосредни уставни одредби, истите се во надлежност на Уставниот суд на Република Македонија за оценување на нивната уставност и законитост на начинот на нивното донесување, и на уставноста и законитоста на нивната форма и содржина.

Дополнително, Уставниот суд треба да има предвид дека сите оспорени одлуки се објавени во "Службен весник на Република Македонија", а во смисла на член 52 од Уставот како "други прописи", и тоа истите "други прописи" за кои согласно член 110 алинеја 2 од Уставот надлежен за оценување на уставноста и законитоста ја има единствено Уставниот суд на Република Македонија.

ЗА ОСНОВАНОСТА НА ИНИЦИЈАТИВА, ОДНОСНО ПРЕДЛОГОТ ЗА ПОНИШТУВАЊЕ НА НАВЕДЕНИТЕ ОДЛУКИ И ЗАКОНОТ ВО ЦЕЛИНА

Во досегашната законодавна пракса на Собранието на Република Македонија во континуитет може да се забележи донесување на закони и други прописи спротивно на членот 52 од Уставот на Република Македонија. Таквата противуставна пракса продолжила и со оспорените Одлука за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 3/2016) и Одлука за изменување на Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 33/2016).

Фактот што Уставниот суд не реагира по службена должност, а со цел заштита на уставноста и законитоста, всушност довел до донесување на многубројни противуставни закони и други прописи, но и до сега постоечката уставна криза.

Во Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 3/2016) во Член 1 е пропишано дека Собранието на Република Македонија се распушта, додека во Член 2 е пропишано дека Оваа Одлука влегува во сила со денот на објавување во „Службен весник на Република Македонија“, а ќе се применува од 24 февруари 2016 година, додека во Одлуката за изменување на Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 33/2016 во Член 1 е пропишано дека Во Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија („Службен весник на Република Македонија“ број 9/16), во членот 2 датата „24 февруари 2016 година“ се заменува со датата „7 април 2016

година“, додека во Член 2 е пропишано дека Оваа одлука влегува во сила со денот на објавувањето во „Службен весник на Република Македонија“.

Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 3/2016) според начинот на кој што е донесена е неуставна и незаконита, во спротивност со член 61 став 2 од Уставот на Република, член 184 став 2 во врска со член 149 и член 174 од Деловникот на Собранието на Република Македонија.

Во член 61 став 2 од Уставот на Република Македонија е пропишано дека Организацијата и функционирањето на Собранието се уредуваат со Уставот и со деловникот.

Во член 184 став 2 од Деловникот на Собранието на Република Македонија е пропишано дека Во постапката за донесување на декларации, резолуции, одлуки, препораки и други општи акти, соодветно се применуваат одредбите на овој деловник што се однесуваат на предлогот на закон во второ читање, со тоа што е задолжителна општа расправа. Видно од стенографските белешки од 87-та седница на Собранието на Република Македонија, одржана на 18 јануари 2016 година, објавени на веб страната на Собранието на Република Македонија, може да се заклучи дека пленарната седница на Собранието на Република Македонија започнала во 17:42 часот, па откако од страна на вкупно 82 пратеници, од кои за гласале 72 пратеници, воздржани 6 пратеници, 4 пратеници против, точката Одлуката за распуштање на Собранието била ставена на дневен ред и тоа како 1 точка, по процедуралните забелешки, Претседателот на Собранието отворил општа расправа, по која, од вкупно присутни 80 пратеника, гласале вкупно 79, од кои 72 гласале за, 6 биле воздржани и 1 бил против, така што веднаш било констатирано дека Собранието ја донело Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија. Постапувајќи на тој начин не бил запазен начинот на донесување на одлуката, согласно постапката предвидена со Деловникот, па иако била одржана општа расправа, согласно член 149 од Деловникот на Собранието не била спроведена пропишаната обврска како за второ читање на законите да се изврши во матичното работно тело и во Законодавно-правната комисија, во рок од седум работни дена по одржаната седница на Собранието. Видно од одржаните седници на Законодавно-правната комисија, дневниот ред и материјалите за Седница бр.122 закажана за 08.01.2016 година, Седница бр.124 закажана за 12.01.2016 година, Седница бр.125 закажана за 13.01.2016 година, Седниците бр.126, 127, 128, 129 и останатите закажани и одржани седници не е извршено читање на предлог Одлуката за распуштање на Собранието, оневозможено е учество на останатите пратеници во Собранието преку поднесување на амандмани, со што вака донесената Одлука за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 3/2016), е неуставна и незаконита од аспект на начинот на нејзиното донесување. Истиот заклучок се однесува и на Одлуката за изменување на Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 33/2016) дека е неуставна и незаконита според начинот како е донесена.

Во поглед на оценката на уставноста и законитоста на спорните одлуки донесени од Собранието на Република Македонија во однос на нивната содржина најпрво мора да се укаже на досегашните неправилности кои со децении во континуитет се одвивале при донесување на законите и другите прописи.

Доколку внимателно се прочитаат стенографските белешки ќе се констатира постоење на дискусија за правното прашање дали ваквата одлука може да биде донесена со одложно дејство, односно дали може одлуката да влезе во сила, но нејзината примена да започне подоцна. Па така, еден од пратениците реплицирајќи му на друг пратеник кој е и подносител на иницијатива за оценување на уставноста на оспорените одлуки наведува :” затоа одлуката е со одложно дејствие исто онака како што господинот Трајанов гласал

илјадници закони и акти во ова Собрание”, за да друг пратеник конечно заклучи дека: ”стапувањето на сила е едно, примената друго...знаете дека стапувањето на сила на одреден закон или одлука не значи нивна примена, така да не ја замајуваме јавноста...”.

Тоа значи дека содржински целиот проблем околу неуставноста и незаконитоста на оспорените одлуки започнува со противуставната дистинкција на стапување на сила на законите и другите прописи и откако тие ќе стапат на сила да се пропише одложно дејство.

Тврдењето дека откако законите и другите прописи ќе стапат на сила не значи и нивна примена е апсурдно тврдење. Елементи на секоја правна норма се диспозиција и санкција, па доколку една правна норма е влезена во правна сила и содржи некоја наредувачка диспозиција за правниот адресат, да плати данок на пример, и истиот не ја почитува, на него задолжително ќе биде применета предвидената санкција. Така што, може да дојде до одложна примена, но со истовремено одложно стапување на сила.

Поинаку кажано, законите и другите прописи по стапувањето на сила, остануваат на сила до нивното укинување со друг закон, со Уставен закон за спроведување на Уставот или со одлука на Уставниот суд на Република Македонија. Укинувањето со друг закон или друг пропис, притоа укинувањето може да биде изрично, кога новиот закон или друг пропис изрично предвидува дека со денот на неговото влегување во сила престанува важи другиот закон или пропис, или некои негови одредби, или пак премолчено, кога новиот закон или друг пропис на поинаков начин ја регулира истата материја (*lex posterior defogat legi priori*), но во ниту еден случај законот или другиот пропис не престанува да важи со неговото неприменување, па макар тоа било и одложна примена, и останува во сила се додека не биде укинат на некој од споменатите начини.

Но да видиме, доколку се дозволи и прифати ваквиот правен принцип кога тој би се применил на останатите уставни одредби како тоа ќе се реализира во пракса преку примери.

На пример, Собранието согласно член 68 од Уставот на ден 31.12.2016 година донел републички буџет и завршна сметка на буџетот, па предвидел дека ваквиот општ акт ќе стапи на сила со денот на објавување во Службен весник на Република Македонија, а ќе се применува од 15.05.2489 година, па понатаму, на ден 25.05.2016 година Собранието избрало Влада на Република Македонија, па со тој свој општ акт предвидело дека ќе почне да се применува од 25.05.2036 година, или на ден 25.05.2016 година Собранието ги избрало сите судии на Уставниот суд па со одлуката за избор предвидел дека ќе се применува од 25.05.2116 година.

Или на пример Претседателот на Република Македонија согласно член 84 од Уставот на Република Македонија при определување на мандаторот за состав на Владата на Република Македонија да определи дека таквата негова одлука донесена на ден 25.05.2016 година ќе се применува од 25.05.2020 година.

Или на пример, Владата на Република согласно член 91 од Уставот на Република Македонија при признавање на држава или влада на ден 25.05.2016 година да предвиди дека ваквата нејзина одлука ќе се применува од 25.05.2916 година. Или при поднесување на оставка на член на влада или целата влада да се одложи примената на оставката додека Република Македонија не стане членка на Европската унија, итн.

Тоа што со дадените примери правните состојби не се случиле илјадници пати досега во реалноста, не значи дека и дека со сигурност нема да настанат. Прашањето во таков случај е кој ќе ја заштити правната сигурност на граѓаните и ќе го ограничи самоволието на органите на државната власт да донесуваат одлуки со нивна примена по свое сопствено наоѓање, па макар било тоа и со политички консензус.

Поради ваквите нелогични и асурдни уставно правни состојби и кризи во кои би можела да западне Републиката, уставотворецот со донесувањето на членот 52 од Уставот го воспоставил на еден конкретен начин начелото на владеење на правото, и го ограничил

самоволието и арбитражноста на органите на државната власт.

Така, членот 52 од Уставот гласи: Законите и другите прописи се објавуваат пред да влезат во сила.

Законите и другите прописи се објавуваат во „Службен весник на Република Македонија“ најдоцна во рок од седум дена од денот на нивното донесување.

Законите влегуваат во сила најрано осмиот ден од денот на објавувањето, а по исклучок, што го утврдува Собранието, со денот на објавувањето.

Законите и другите прописи не можат да имаат повратно дејство, освен по исклучок, во случаи кога тоа е поповолно за граѓаните.

Од оваа уставна норма може со сигурност да се заклучи дека Уставот на Република Македонија не разликува стапување односно влегување во сила на закон или друг пропис, од една страна и почеток на нивна примена од друга страна. Според наведената уставна одредба почетокот на примена на законите е истиот временски момент на влегување на сила на законите и другите прописи и еден ист правен институт.

Според тоа заклучокот е дека законите влегуваат во сила најрано осмиот ден од денот на објавувањето, а по исклучок, што го утврдува Собранието, со денот на објавувањето, додека други прописи влегуваат во сила со нивното објавување во „Службен весник на Република Македонија“, а задолжително треба бидат објавени најдоцна во рок од седум дена од денот на нивното донесување.

Очигледно од содржината на оспорените Одлука за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 3/2016) и Одлука за изменување на Одлуката за распуштање на Собранието на Република Македонија (Службен весник на Република Македонија 33/2016) тие се во спротивност на член 52 од Уставот, на член 51 од Уставот, а од причина што имаат директно влијание на функционалноста на организацијата на државната власт, истите се во спротивност со член 8 став 1 алинеја 3 од Уставот, го загрозуваат владеењето на правото како темелна вредност на уставниот поредок и воопшто правната сигурност на граѓаните.

Одлуките за помилување – без спроведување на постапка донесени од Претседателот на Република Македонија објавени во Службен весник на Република Македонија 72/2016 од аспект на начинот како се донесени се уставни и законити.

Меѓутоа, имајќи го предвид членот 1 од Законот за помилување каде е пропишано дека Претседателот на Република Македонија дава помилување на поименично определени лица за кривични дела предвидени со закони на Република Македонија, согласно со одредбите на Кривичниот закон и одредбите на овој закон, може да се заклучи дека помилување се дава на определено лице во врска со сторено конкретно кривично дело или конкретна осуда. Одлуката за помилување според тоа не може да се однесува на ослободување од гонење на некое лице воопшто, за кои било сторени неодредени кривични дела, или за идни дела, зашто во тој случај би се повредило начелото на законитост како основно начело на кривичното право и членот 14 од Уставот на Република Македонија и би значело пречекорување на уставните овластувања и признавање на апсолутен имунитет на тоа лице.

Во секоја од оспорените одлуки во точка I се наведени само поименично определени лица но не и кривичните дела за кои се дава ослободувањето од гонење, со што се всушност се надминуваат уставните овластувања на помилувањето и се дава апсолутен имунитет на поименично определените лица во одлуките, што ги прави неуставни и незаконити.

Исто така, во секоја од овие одлуки во точка II е наведено дека : " Оваа одлука влегува во сила од денот на донесувањето, а ќе се објави во "Службен весник на Република Македонија", што според нивната содржина се спротивни на член 52 од Уставот на

Република Македонија на член 51 од Уставот, а со самото тоа и на член 8 став 1 алинеја 3, го загрозуваат владеењето на правото како темелна вредност на уставниот поредок и се неуставни и незаконити.

Законот за јавно обвинителство за гонење на кривични дела поврзани и кои произлегуваат од содржината на незаконското следење на комуникациите е во спротивност со член 8 став 1 алинеја 3, член 51 и член 106 од Уставот на Република Македонија.

Во член 106 од Уставот е пропишано дека Јавното обвинителство е единствен и самостоен државен орган кој ги гони сторителите на кривични дела и на други со закон утврдени казниви дела и врши и други работи утврдени со закон. АМАНДМАН XXX Јавното обвинителство ги врши своите функции врз основа на Уставот и законите и меѓународните договори ратификувани во согласност со Уставот. Функцијата на јавното обвинителство ја вршат Јавниот обвинител на Република Македонија и јавните обвинители. Надлежноста, основањето, укинувањето, организацијата и функционирањето на јавното обвинителство се уредува со закон што се донесува со двотретинско мнозинство гласови од вкупниот број пратеници. Јавните обвинители ги избира Советот на јавни обвинители без ограничување на траење на мандатот.

Според наведената уставна одредба произлегува дека јавното обвинителство е единствен орган, кој е предвиден да функционира на трајна основа, чија надлежност основање, укинување, организација и функционирањето се уредува со закон што се донесува со двотретинско мнозинство гласови од вкупниот број пратеници.

Законот за јавно обвинителство за гонење на кривични дела поврзани и кои произлегуваат од содржината на незаконското следење на комуникациите со член 1 воспоставува паралелно јавно обвинителство, но кое треба да функционира на привремена основа и тоа за период од пет години и може да се продолжува еднаш годишно со одлука донесена со двотретинско мнозинство од пратениците. Според тоа целиот закон е во спротивност со член 106, член 51 и член 8 став 1 алинеја 3 од Уставот на Република Македонија.

Според сето горенаведено барам од Уставниот суд на Република Македонија да поведе постапка за оценување на уставноста и законитоста на сите оспорени одлуки, и уставност на оспорениот закон, по која согласно член 70 од Деловникот на Уставниот суд на Република Македонија да ги поништи сите оспорени прописи со оваа иницијатива, со цел да оневозможи истите да предизвикаат правни последици.